

klettersteigezés Eisenerz környékén

A július 20-21-ei hétvégi [Porszemes klettersteig](#) túrát Tóth Judit szervezte meg nekünk. Képviseletet magától a programon Judit, Csaba, Galo, Tamás, Balázs, én magam és Gergő az ő vízipipájával.

A péntek délutáni budapesti rajtot némileg késleltették a közlekedési viszonyok, de azért sikerült engem Tatabányán, Galot pedig Lébénynél felszedni a kisbuszba, és már teljes létszámban, eltökélten hasítottunk is Ausztria irányába.

Már sötétben, és üres helyek iránti reményekkel telve közelítettük a kaiserbrunni kempinget, és reményeink beigazolódának: Csaba lendületesen bekanyarodott az első pillantásra utolsónak tűnő parkolóhelyre, sátrunk számára pedig a wc melletti placc kínálta fel magát, sok-sok sáttárs szomszédságában.

Első dolgunk a sátrak gyors felverése volt, majd összeültünk eszegetni, beszélgetni, és aztán előkerült a Pampers-ös doboz is, és felfedte titkát: Gergő vízipipája lapult ugyanis benne :-))) Akik még nem ismerték Gergőnek eme elvetemülten zseniális szokását, azok most nagy szemeket meresztettek - aztán körbejárt először egy mentolos kavicsos adag, majd pedig egy capuccinos dohányos adag. Mindehhez az aláfestő zenét Balázs egészségpénztáráról szóló, kimerítően alapos tájékoztatása szolgáltatta [már-már egymás sarkát taposva írtuk alá a belépési nyilatkozatokat... :-)]

mámorítóan misztikus :-)

Ezenközben tapogatóztunk Juditnál arról, hogy holnap mi vár ránk, és a nap menetének megbeszélése is megtörtént. Későre járt, s másnap korán kellett kelni (5-kor), így Judit és én - álmosak lévén - visszavonultunk. Jólesően boldog bágyadsággal dőltem hálósákomba, és pimasz észrevétlenséggel néhány perc alatt belealudtam Judit sztorizásába.... :-))

Reggel azzal a meglepett örömmel keltem, hogy baromi jól aludtam! A kaiserbrunni kempingről tudnivaló, hogy aljzata nem épp angol gyep, sőt: inkább egy kőbánya meddőhányójához hasonlatos. És ennek ellenére egyik csipőcsontom sem nyomódott meg, és édes, mély tudatlanság jellemezte éjszakámat. Elégedett voltam :-)

A reggeli kávét Csaba és Gergő készítette a többiek számára, a szintén elmaradhatatlan kis kotyogós segítségével. Közben sátrat bontottunk, eszegettünk, pakoltunk az autóba, látogattuk a mosdóépületet... Melyről egyébként most kicsit jobban be kell számolnom!

...mert hol találunk itthon olyat, hogy egy tökingyenes kempinghez egy roppant igényes vizesblokkot rejtő épület tartozzon, mozgásérzékelős lámpákkal, szappannal, papír kéztörlővel, fém és modernül záródó ajtókkal, wc-papírral?? Ezt nem tudom, de Ausztriában Kaiserbrunnban biztosan lehet ilyen találni :-) Vitathatatlanul igényes!

a kaiserbrunni kemping reggel

Minden a tervek szerint haladt: 6-kor becsattant a kocsiját, Judit kormányt ragadott, és indultunk Eisenerz felé, mely még nagyjából 2 óra út volt.

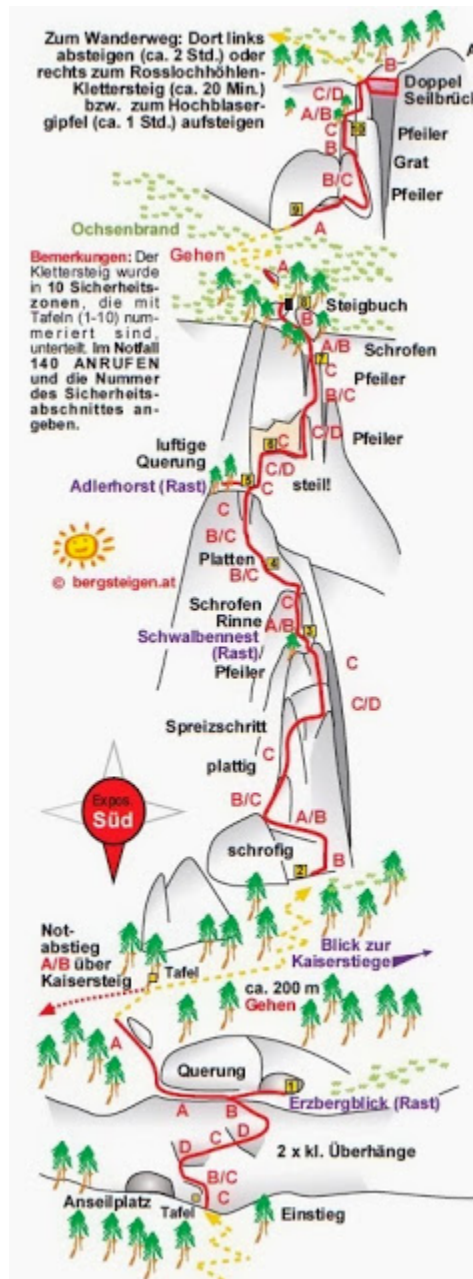
Eisenerz, azaz "vasérc". Ezt hihetően szimbolizálja a városka fölé magasodó, gigantikus méretű, teraszírozott oldalú bánya, mely lenyűgözve borzasztja el a tájsebekre érzékeny egyéneket. Most olvasom a neten, hogy ún. élménybánya is rejtezik benne, azaz be lehet menni megnézni a föld alatti dolgokat. Mi csak kívülről, fölötte-mellette elhaladva láttuk, de látványa abszolút döbbenetes volt.

Eisenerz az ő bányájával

A településen áthaladva a szomszédságában terülő Leopoldsteiner See partján lévő parkolóba kanyarodtunk - aztán Galo elhúzta a tolóajtót, és habozás nélkül kiesett a kocsiját mellett emelkedő kavicskupacra :-))) Nagyon jól neveltünk, és sajnáltuk, hogy nem volt kéznél egy fényképező sem :-)

A tó leendő útvonalunkat, a [Kaiser Franz Josef klettersteiget](#) rejtő hegy lábánál terült el, s mi itt a közelében nekiálltunk felszerelkezni. Jó hangulatban, tette készen vágtunk neki a beszállásig vezető negyed órás útnak. Itt még Judit is velünk tartott, akit sajnós a nemrég elszenvedett bokaficama némileg korlátozott a szabad kletterezésben. Ám ő nem is Judit lenne, ha hagyná, hogy ilyen dolgok gátat vessenek Ő és a Hegy közé: kerülőutakon feltúrázott a hegyre, enyhébb részeken jött a steigen is, a másnapi útvonalat pedig végigcsinálta velünk.

a falrajz

A beszállásnál Judit előrebocsájtotta, hogy rögtön két nagyjából D-s enyhén áthajlásos résszel fogunk nyitni. Valóban, ahogy felnéztünk a fejünk fölött mászókra, ez igen hihetőnek tűnt.

az útvonal kezdetén

Ami csapatunk sorrendjét illeti, Gergő került az élre, mivel ő maga a Megfontolt Haladás, őt Tamás követte, jött Galo, azután én, majd Balázs, s Csaba lett a hátvéd. Kemény volt. Rögvest itt az elején, az enyhén áthajlásos részeken elvéreztem... Két helyen sem bírtam átszenvedni magam önerőből, Balázs segítséget nyújtott, s őt használva lépésként tudtam feljebb jutni... Hajaj, mi lesz itt még, ha már most így megy??? Elbizonytalanodtam, ugyanakkor Balázs kedves biztatásai rengeteget számítottak, úgyhogy ezúton is köszönöm neki! :-)

Amilyen silány kezdéssel nyitottam, annál inkább belejöttem a későbbiekben. Sikertelenül elkapnom a fonalat, és egy idő után már jókedvűen, fizikálisan rendben, a tájban gyönyörködve, nevetgélve haladtunk. Egész utunkon a tóra láttunk rá, egyre magasabbról, és csodaszép volt az egész!

a Leopoldsteiner See

Ami még elképesztő volt, az a bányák, melynek méreteit inkább csak innen a falról fogtuk fel igazán. Merthogy arra is egyre jobban ráláttunk, ahogy "felmagasodtunk". A bányát szemlélve megegyeztünk abban, hogy az egy lépcsős inka piramis lesz, amit bányának álcáznak. Igen, logikusnak tűnt ;-))

Életképek a falról:

(fotó: Tóth Judit)

Csaba szokása szerint egészséges csordahajtást igyekezett gyakorolni rajtunk, Balázsból pedig egész végig komótosan, de folyamatosan jött a szó. Meglepő és mulatságos kérdéseket szegezett nekem időnként, melyek hatására igen jókat mulattunk ott fent a falon ;-)

Aztán megtudtuk, hogy nem mindannyiunknak ment egyformán könnyen az út: egyik társunk számára sok volt az átélt meredek fal, s izmai úgy döntöttek, nem tudják tovább tartani: beleesett beülőjébe. Ezenközben látványos horzsolásokat szerzett a karján. Egy pihenősebb sziklán értük be őt és "támaszát", majd megegyezés született, hogy ők visszafordulnak, mi pedig haladunk tovább.

Ahogy a falrajzon is látszik, voltak ösvény-jellegű szakaszok, ahol pihegni, nézelődni lehetett.

(fotó: Tóth Judit)

Várt még ránk némi mászás, majd jött a csemege, azaz a hegytetőn a korona: a drótkötélhíd. Ez ez rövid, körbekanyarodós, opcionálisan választható dolog, melynek funkciója nem, ám kalandértéke annál inkább van. Galo és én teszteltük a témát. Élvezetes volt!

Eztán megkezdtuk leereszkedésünket a levezető ösvényen, mely igen hosszúnak és térd-nem-kímélőnek bizonyult. Időnként nem volt egyszerű az apró guruló kavicsokon talpon maradni, s hát nem is sikerült mindig. Csaba kivált és elporzott, mi pedig hárman maradtunk, s együttes óhajunk szerint ("érjünk már le, legyen már vége ennek!") le is érkeztünk. Az autónál újra együtt volt a csapat, s megpihentünk kissé.

A jól végzett munka és a szép élmények dolgoztak bennem, s jóleső elégedettség és bajtársiasság érzéseibe merülve pihentem :-)

Most hát szálláshelyet kellett keresnünk. Valami félreeső zugot, ahol zugsátrazhatunk. Vissza indultunk Eisenerzen át, majd autózás közben nézelődve sorra vetettük el a helyeket, míg végül aztán egy leágazó kavicsos útnál megálltunk, s Judittal és Galoval felderítve a terepet javasoltuk: legyen ez a helyünk ma éjszakára. Az út nem sokáig vezetett be, ott aztán volt egy viszonylag megfelelő placc a fenyők közt, s némileg mélyebben, mellettünk folyt egy patak, ahol az igényesebbeknek lehetőségük volt mosdásra is. Millió csillagos kemping :-)

Ruhaszárítás, mosdás, főzés - mindenki nekilátott, aminek akart. (Galo szerint a víz 8 fokos volt, mely férfi mértékegység szerint 2 cm.) Judit fincsi vacsorát ígért nekünk, s én ebben segédkeztem. Előkerült a szalonna, hagyma, paradicsom- és babkonzervek, fűszerek, és nemsokára már egy-egy fatönkre helyezett gázfőzőn rotyogott a vacsink. Mmm, alig vártuk, hogy kész legyen!

Az autó mellé telepedve megvacsiztunk, majd a Pampers-ös doboz tartalma újra a középpontba került, s számomra bizonyos arányban hozzájárult a jókedv fokozásához :-)
Megint egy kavicsossal kezdtünk (a füst kedvéért, és bemelegítésnek), majd jött a tegnaptól már bevált capuccinos dohányos, Gergő szakszerű tálalásában.

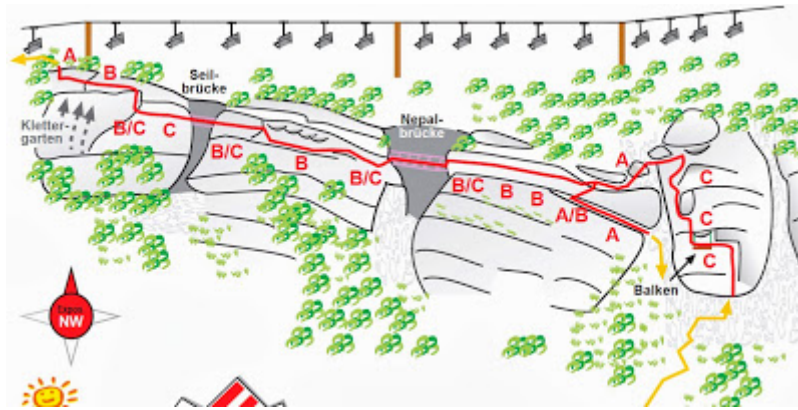
(fotó: Tóth Judit)

Ideje volt lassan nyugovóra térni, ám ezt megelőzően letisztázódott a másnap: az "A" tervek elvették (Kaiserschild klettersteig), és helyette "B" terv képződött: egy könnyebb, rövidebb út, a [Heli-Kraft steig](#). Ebben megnyugodva ki sátrat vert, ki pedig csak az autó környékére hálósákba bivaokolta el magát, s tért nyugovóra. Nekem sikerült az autó kereke mellé tett szemét szomszédságába hevernem, mely helyzet időnként hulladékszaggal áldott meg. Ezzel mit sem törődve azonban újabb remek éjszakám volt, mély alvással és kényelemmel!

Reggel a megszokott kávé várt minket, majd opcionálisan reggelizve összevakartuk holmijainkat, bevettük magunkat a kocsiba, és elindultunk új célpontunk irányába, melyben az "Okos Emese" volt a segítségünkre.

A Heli-Kraft steig helye érdekes volt, ez ugyanis télen síközpont, számtalan felvonó-útvonallal. Nyáron inkább túrahelyszín, és a felvonók közül néhány üzemel csak. Leparkoltunk, felszerelkeztünk, és indultunk a beszállási ponthoz.

a Heli-Kraft steig falrajza

Az út rögtön függőlegesen kezdődött, majd némi vízszintes harántolás után jött egy beletett hidacska-szerűség, azaz kötél felőtatott deszkapalló, melyen hosszában kellett áthaladni, és folyamatosan lengett.

Voltak izgis és edzős részek, de összességében valóban nem volt túl nehéz steig (max. nehézsége C az E-ig tartó skálán). Némileg szétszakadozva jártuk be, s így pl. Judit egy drótkötélhíddal szemben helyet tudott foglalni kényelmesen, és levideózni és lefotózni átkeléseinket. Néhány életkép a falról:

(fotó: Tóth Judit)

(fotó: Tóth Judit)

(fotó: Tóth Judit)

(fotó: Tóth Judit)

(fotó: Tóth Judit)

A steig végén egy fém kereszt áll a sziklán. Kissé pironkodva vallom be: a mi gondolatunk az volt, hogy lehet rajta lógni! Úgyhogy sorban felfüggeszkedtünk a kereszt két vízszintes szárára beülőkben, és fotózkodtunk :-). Eztán pedig érkező magyar srácok segítségével csapatfotót tettünk.

lóga :-)

jámulékos veszteség nélkül :-)

Most megint kicsit szétszakadtunk: Gergő és Csaba indultak lefelé ételt készíteni, Balázs elindult egy szeles platóra, hogy szárnyakat bontson a magával hozott sárkányára, mi fennmaradó négyen pedig elindultunk, hogy felsétáljunk a kissé odább lévő Hochkar csúcskereszthez (1808 m). Elég sok ember sétálgatott-túrázgatott itt, szóval ez népszerű hely, nem olyan elhagyatott, mint amiket megszoktunk. A hegyeken is látszott, hogy nem magasak: mind zöldben pompázott, nélkülözve a csupasz szürke sziklákat. Pompázatosak voltak egyébként a színek, az ék ragyogó kékje, s a zöldellő hegyek...

csúcsnégyesünk a Hochkaron

(fotó: Tóth Judit)

Galo úgy döntött, "levonózik" a hegyről, úgyhogy hárman sétáltunk lefelé. Nem volt olyan vészes, mint a tegnapi, sőt. Közben Judit elővette a mézesmadzagot, és felvezette a következő havi túratervet: augusztusban irány a Grossglockner! Erről beszélgettünk, s hogy hogyan vagy hogyan sem valósult ez meg, azt tudassa majd a következő beszámolómm :-)

A parkolóban még ettünk-ittunk-pihentünk kicsit, majd indultunk haza, Magyarország felé.

Csodás, álomszép hétvégét töltöttünk együtt, jó társaságban, elbűvölő helyeken! Öröm, hogy ezt is megélhettük!